

РЕШЕНИЕ

№ 20979

гр. София, 19.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 170 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Р.Г.Б.

при участието на секретаря Т.Й.Ц.
като разгледа докладваното от Р.Г.Б. Гражданско дело № 20231110109023 по описа за 2023 година

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 59 ЗЗД и чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД.

Ищецът "Т.С." ЕАД твърди, че на 18.1.2022г. е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение против ответника "Л. 99" ЕООД за сумата 1257,04 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се в гр. София, ж.к. "С.Г." бл. *** вх. Г, помещение № 3, аб. № ****, за периода м. декември 2018г.- м. април 2020г., с която ответникът се обогатил неоснователно за сметка на обедняването на ищеца, сумата 287,26 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия за периода 31.01.2019г.- 10.01.2022г., сумата 25,80 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м. декември 2018г.- м. април 2020г., с която ответникът се обогатил неоснователно за сметка на обедняването на ищеца, сумата 6,09 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 31.01.2019г.- 10.01.2022г. Въз основа на подаденото заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК било образувано ч.гр. дело № 2182/2022г. по описа на Софийския районен съд, 170 състав, като по същото била издадена исканата заповед за изпълнение. В срока по чл. 414 ГПК ответникът подал възражение срещу заповедта за изпълнение.

Ищецът извежда субективните си права при твърдения, че през процесния период е доставил на ответника топлинна енергия в обект, представляващ помещение № 3, с административен адрес: гр. София, ж.к. "С.Г.", бл. *** вх. Г, която последният употребявал за стопански нужди. Същият развива съображения, че между страните не бил сключен

писмен договор за продажба на топлинна енергия, съобразно изискването на чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ, поради което като ползвал доставената топлинна енергия в имота, ищецът се обогатил неоснователно, а ищецът-обеднил със стойността на доставената топлинна енергия

При изложените фактически твърдения ищецът моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника "Л. 99" ЕООД съществуването на вземането му за сумата 1257,04 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се в гр. София, ж.к. "С.Г." бл. *** вх. Г, помещение № 3, аб. № ****, за периода м. декември 2018г.- м. април 2020г., с която ответникът се обогатил неоснователно за сметка на обедняването на ищеца, сумата 287,26 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия за периода 31.01.2019г.- 10.01.2022г., сумата 25,80 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м. декември 2018г.- м. април 2020г., с която ответникът се обогатил неоснователно за сметка на обедняването на ищеца, сумата 6,09 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 31.01.2019г.- 10.01.2022г., за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 21.02.2022г. по ч.гр.д. № 2182/ 2022г.

В срока и реда по чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор от ответника "Л. 99" ЕООД, в който се изразява становище за неоснователност на исквете. Ответникът навежда доводи за оспорване на количеството доставена топлинна енергия и изправността на уредите за дялово разпределение. Релевирано е възражение за изтекла погасителна давност.

В обобщение, ответникът счита предявените искове за неоснователни и моли да бъде постановено решение, с което същите да бъдат отхвърлени като неоснователни.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства съдът приема следното от фактическа страна:

От събраните писмени доказателства чрез представения договор за наем се установява, че между Н.С.А. "В.Л." и "Л. 99" ООД е възникнало облигационно правоотношение, възникнало въз основа на договор за наем, по силата на който наемателят Н.С.А. "В.Л." предоставил на ответника правото пна ползване върху процесния недвижим имот. Страните са постигнали съгласие, че договорът е сключен за срок до 31.12.2022г. Със заявление от 18.02.2013г. ответното дружество е изразило желание да сключи с ответника договор за доставка на топлинна енергия за стопански нужди.

За установяване факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, е изслушано заключение на съдебнотехническа експертиза (СТЕ), която настоящият съдебен състав след преценка по реда на чл. 202 ГПК кредитира изцяло като обективно и компетентно изготвена. Съгласно заключението на СТЕ през процесния период разпределението на топлинна енергия се извършва от топлопреносното дружество на база коригирания отопляем обем. Вещото лице разяснява, че коригираният отопляем обем се формира като от отопляемия обем се приспадат обемите на помещенията с демонтирани радиатори и част от обема на отопляемите помещения без радиатори по проект. В случая за

процесния имот се начислява и топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, разпределена между всички абонати, пропорционално на пълните отопляеми обеми на имотите по проект. За процесния имот не се начислява топлинна енергия, отдадена от БГВ.

Абонатната станция на процесната сграда е автоматична, с пластинчати топлообменници. Общият топломер се отчита по електронен път в 0,00 часа на първо число на месеца. От отчетеното количество топлинна енергия се приспадат технологичните разходи (загубите на топлина в самата абонатна станция от топлоотдаване на съоръженията, които се намират в нея), които са за сметка на доставчика на топлинна енергия.

Според заключението на СТЕ стойността на доставената в процесния имот топлинна енергия за отопление и тази, отдадена от сградната инсталация е 1253,51 лева.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Съдът е сезиран с предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК обективно кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Относно иска с правно основание чл. 59 ЗЗД:

Съобразно твърденията, изложени в исковата молба (идентични с тези в подаденото заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК), главните спорни права намират своето правно основание в чл. 59, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 59 ЗЗД всеки, който се е обогатил без основание за сметка на друго, дължи да му върне онова, с което се е обогатил, до размера на обедняването. Фактическият състав на неоснователното обогатяване включва в кумулативна даденост следните елементи: обогатяване на ответника, обедняване на ищеца, които произтичат от един общ факт или обща група факти и това разместване на блага да е настъпило без основание, както и липса на друго основание за защита на правата на обеднелия ищец. Обогатяването може да е в резултат на спестяване на разходи, които обогатилото се лице е следвало да извърши, увеличаване на имуществото му или намаляване на пасивите му. При хипотезата на чл. 59 ЗЗД неоснователно обогатилият се за сметка на друго дължи да му върне онова, с което се е обогатил, но само до размера на обедняването, тоест дължи се по-малката от двете суми между обедняването и обогатяването. Връзката между обедняването и обогатяването не е причинно-следствена. Обогатяването не е следствие на обедняването и обратното. Те двете обаче трябва да са последица от други общи за двете предпоставки факти, без да е нужно да произтичат едно от друго. Размерът на обедняването и обогатяването се решава с оглед на конкретната фактическа обстановка, като всъщност това е пазарната стойност на благото, с което ищецът е обеднял, а ответникът се е обогатил. Тази сума ответникът би дължал, а ищецът би получил и в този смисъл е налице обогатяване на ползващия за сметка на обедняването на ищеца.

В случая ищцовата претенция се основава на твърденията за липса на сключен писмен договор между страните и наличието на неоснователно обогатяване от ответника.

Според § 1, чл. 43 ДР на ЗЕ (приложима редакция до 17.07.2012 г.) "потребител на енергия или природен газ за стопански нужди" е физическо или юридическо лице, което купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за стопански нужди, както и лица на издръжка на държавния или общинския бюджет. Съгласно разпоредбата на § 1, т. 33а ДР на ЗЕ (в сила от 17.07.2012 г.) и приложима за процесния период, "небитов клиент" е физическо или юридическо лице, което купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди, като продажбата на топлинна енергия за стопански нужди се извършва въз основа на писмен договор при общи условия, сключен между топлопреносното предприятие и клиент на топлинна енергия за небитови нужди - арт. чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ (изм. ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.).

В случая ищцовата претенция се основава на твърденията за липса на сключен писмен договор между страните и наличието на неоснователно обогатяване от ответника.

По делото е установено, че процесният имот е бил топлофициран и че сградата- етажна собственост (в която се намира процесния имот) е била присъединена към топлопреносната мрежа.

Безспорно е между страните, а и от съвкупната преценка на събраните писмени доказателства по делото се установява, че ответникът е носител на вещното право на ползване върху процесния имот.

В мотивите на Тълкувателно решение № 2/2017г. на ВКС по т.д. № 2/ 2017г., ОСГК, е прието, че присъединяването на топлофицирани жилищни сгради с изградени инсталации към топлопреносната мрежа се извършва въз основа на писмен договор (чл. 138, ал. 1 ЗЕ и чл. 29- 36 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007г. за топлоснабдяването) със собствениците или титулярите на вещното право на ползване върху топлоснабдените имоти в сградите, които поради това са посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, дължащи цената на доставената топлинна енергия по сключения с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет- доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Гореизложеното се отнася и за редакциите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, отпреди ДВ, бр. 54 от 2012 г., визиращи като страна по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия потребителите на топлинна енергия за битови нужди.

В разпоредбата на чл. 125, ал. 1 ЗЕ е установено, че топлоснабдяването е процес на

производство, пренос, доставка, разпределение и потребление на топлинна енергия с топлоносител водна пара и гореща вода за битови и небитови нужди. Дефиниции на понятията "битов клиент" и "небитов клиент" се съдържат в § 1 ДР на ЗЕ, като съгласно чл. 2а, битов клиент е клиент, който купува топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване за собствени битови нужди, а съгласно чл. 33а "небитов клиент" е клиент, който купува топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди за небитови нужди. Въведеното в ЗЕ разделение на клиентите е в съответствие и с целта на нормите на Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО, съгласно която "битов клиент" означава клиент, купуващ електроенергия за собствена битова консумация, като се изключват търговски или професионални дейности (чл. 2, т. 10), а "небитов клиент" означава физическо или юридическо лице, купуващо електроенергия, която не е за негови собствени битови нужди, и включва производители и клиенти на едро (чл. 2, т. 11).

Следователно водещ критерий за разделението между битов и небитов клиент са нуждите, за които се ползва топлинна енергия в обекта, а не неговото предназначение. В този смисъл настоящият съдебен състав прима, че нуждите, за които се ползва топлинна енергия в конкретен обект, обуславя и вида на правоотношението, което може да възникне с топлопреносното предприятие по повод доставката на топлинна енергия, т.е. не е възможно по отношение на този имот да възникне както правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия за небитови нужди, така и правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди. Доколкото в частност доставената в процесния имот топлинна енергия е била ползвана от ответника във връзка с осъществявана търговска/професионална дейност- като противното нито се твърди, нито се установява по делото, а доказателствената тежест в тази насока е била на ответника, съгласно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК), то възражението, че между страните е налице договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди е неоснователно.

В обобщение, при липса на доказателства, че са налице изявления за сключване на договор в някаква форма, които могат да се тълкуват като договор, с който търговските отношения между страните за продажба на топлинна енергия за процесния имот да са уредени съгласно [чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ](#), следва, че отношенията по доставката на топлинна енергия следва да се уредят на плоскостта на неоснователното обогатяване.

Подаването на топлинна енергия към процесния имот през процесния период също е установено от приетите като писмени доказателства по делото документи за топлинно счетоводство и отчети за отдадена топлинна енергия, съставени от третото лице- помагач, както и от приетото по делото и неоспорено заключение на СТЕ.

В конкретния случай, при преценката на събраните по делото писмени доказателства в тяхната съвкупност, се извежда извода, че ответникът е ползвал процесния имот през целия процесен период. Конкретиката на случая сочи, че ползването на имота е предоставено на

ответника въз основа на договор за наем. Следва да се посочи и, че ответникът е изразил желание за сключване на договор за доставка на топлинна енергия за стопански нужди. Следователно ответникът се явява пасивно легитимиран да отговаря по предявения иск за установяване вземането на ищеца, произтичащо от неоснователно обогатяване.

По отношение на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, следва да се посочи следното:

Съгласно решение № 5 от 22.04.2010г. на КС по к.д. № 15/2009г., доставената в абонатната станция топлинна енергия постъпва в сградната инсталация. Дефиниция на понятието сградна инсталация се съдържа в § 1, т. 3 от ДР на Наредба № 16-334 от 06.04.2007г. за топлоснабдяването (отм.). Сградната инсталация в сграда- етажна собственост топли ограждащите стени на имотите и в резултат на топлообмена топли всички имоти, включително и тези, чиито собственици са пломбилирали или демонтирали отоплителните тела в имотите си или са затворили термостатните им вентили. В сградно-етажна собственост, разпределението на топлинната енергия се извършва по системата за дялово разпределение, въведена през 2001г. с нормата на чл. 112г ЗЕЕЕ (отм.). Заплащането на отдадената от сградната инсталация топлинна енергия не е резултат от реалното ползване или неползване на топлинна енергия от потребителите. То следва от факта, че сградната инсталация е обща част по предназначение, от която никой не може да се откаже, и е изградена по предварителен проект, поради което и плащането се извършва съразмерно на отопляемите обекти по проект- всеки собственик участва в ползите и тежестите на общата вещ съразмерно с дела си. На всеки собственик и титуляр на вещно право в сградно- етажна собственост, предварително преди придобиване на индивидуален имот в нея е известно, че сградата е с централно топлоснабдяване и че в нея е изградена инсталация за отопление по одобрен проект.

В контекста на изложеното настоящият съдебен състав приема, че ответникът обективно е получавал в имота част от топлинната енергия, отдадена от хоризонталните и вертикалните тръбопроводи на сградната инсталация, поради което е налице потребление на топлинна енергия. А като е спестил разходите за стойността на тази енергия, същият се е обогатил неоснователно.

В обобщение, в случая не се доказва да съществува основание за ползването на топлинна енергия, което обуславя извод, че ответникът се е обогатил неоснователно с цената на доставената топлинна енергия за сметка на обедняването на ищеца.

При така установената основателност на иска, следва да се обсъди направеното с отговора на исковата молба възражение за погасяване по давност.

Предмет на настоящото производство е сума, с която ответникът се е обогатил неоснователно, спестявайки си разходи за заплащането □, съизмеряваща се като стойност с месечната цена за процесния период, което обаче не прави вземането периодично по см. на чл. 111, б. "в" ЗЗД. Ето защо процесното вземане се погасява с общата 5- годишна давност, в какъвто смисъл са и разясненията в т. 7 от Постановление № 1/ 28.05.1979г. по гр.д. № 1/

1979г. на ППВС.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Според задължителните разяснения в т. 7 от Постановление № 1/ 28.05.1979г. по гр.д. № 1/ 1979г. на ППВС, в случаите на неоснователно обогатяване с фактическия състав по чл. 59, ал. 1 ЗЗД погасителната давност започва да тече от деня на получаването на престацията.

Съгласно чл. 116, б. "б", предл. 1 ЗЗД давността се прекъсва с предявяване на иск, а съгласно чл. 115, ал. 1, б. "ж" ЗЗД- спира да тече, докато трае съдебното производство относно вземането. На основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. 44/2020г., в сила от 14.05.2020г.) давността е спряна в периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г.

По силата на законовата фикция по чл. 422, ал. 1 ГПК искът се счита предявен на датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 18.01.2022г. Следователно в конкретния случай давността е прекъсната и спряна, считано от тази дата. Спиране и прекъсване на давността е възможно само преди тя да е изтекла. Предвид приложимостта на общата 5- годишна давност в случая, се обуславя извода, че вземанията не се явяват погасени по давност.

Относно исковите за установяване на вземането за обезщетение за забава, с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД:

Съгласно разпоредбата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД, когато няма определен срок за изпълнение, доколкото не са приложими Общите условия на ищеца по договорите за доставка на ТЕ, длъжникът ще изпадне в забава, след покана от кредитора.

В хипотезата на чл. 59, ал. 1 ЗЗД вземането е изискуемо от деня на разместване на благата, тъй като неоснователността на преминаване на благата съществува при самото преминаване, а не в някой последващ момент, като същото не е обвързано със срок. Вземането за обезщетение за мораторна лихва при общия фактически състав на неоснователното обогатяване по чл. 59, ал. 1 ЗЗД възниква от деня на забавата на длъжника, която при липсата на определен срок настъпва след покана на кредитора. Тя има значение за определяне на началния момент, от който длъжникът изпада в забава и дължи обезщетение по чл. 86, ал. 1 ЗЗД в размер на законната лихва върху сумата, с която неоснователно се е обогати. В посочения смисъл - решение № 394/27.11.2015 г. по гр. д. № 3034/2015 г. на ВКС, IV г. о.; решение № 218/29.12.2015 г. по гр. д. № 7310/2014 г. на ВКС, I г. о.; решение № 706/30.12.2010 г. по гр. д. № 1769/2009 г. на ВКС, III г. о. и др.

В случая не се установява ищецът да е отправил покана до ответника за плащане на процесните задължения за главниците за цена на топлинна енергия.

В светлината на изложеното следва да се приеме, че ответникът не е в забава, което обуславя неоснователността на исковите за установяване вземането на ищеца за

обезщетение за забава в размер на законната лихва.

По отношение на разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 ГПК, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени извършените в производството разноски, съразмерно на уважената част от иска. В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство.

В заповедното производство ищецът е направил разноски за държавна такса в размер на 31,52 лева и юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 50 лева, съгласно правилата на чл. 78, ал. 8 ГПК и чл. 25, ал. 1 Наредба за заплащането на правна помощ. Съобразно уважената част от исковите, на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на 66,17 лева.

В исковото производство ищецът е направил разноски за държавна такса в размер на 31,52 лева, депозит за възнаграждението на вещо лице в размер на 300 лева и юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя същото в размер на 100 лева, съгласно правилата на чл. 78, ал. 8 ГПК и чл. 25, ал. 1 Наредба за заплащането на правна помощ. Съобразно уважената част от исковите, на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на 350,24 лева.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на "Л. 99" ЕООД, с ЕИК *****, съществуването на вземането на "Т.С." ЕАД, с ЕИК *****, за сумата 1253,51 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се на административен адрес: гр. София, ж.к. "С.Г." бл. *** вх. Г, помещение № 3, аб. № ****, за периода м. декември 2018г.- м. април 2020г., с която ответникът се обогатил неоснователно за сметка на обедняването на ищеца, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба- 18.01.2022г., до окончателното плащане на сумата, на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 59 ЗЗД, сумата 25,80 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м. декември 2018г.- м. април 2020г., с която ответникът се обогатил неоснователно за сметка на обедняването на ищеца, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба- 18.01.2022г., до окончателното плащане на сумата, на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 59 ЗЗД, за което е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 21.02.2022г. по ч.гр.д. № 2182/ 2022г. по описа на Софийски районен съд, 170 състав.

ОТХВЪРЛЯ предявените от Т.С." ЕАД, с ЕИК *****, против "Л. 99" ЕООД, с ЕИК *****, иск за установяване вземането на "Т.С." ЕАД за цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се на административен адрес: гр. София, ж.к. "С.Г." бл. *** вх. Г, помещение № 3, аб. № ****, за периода м. декември 2018г.- м. април 2020г., с която ответникът се обогатил неоснователно за сметка на обедняването на ищеца над сумата 1253,51 лева до сумата 1257,04 лева, с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 59 ЗЗД, сумата 287,26 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за цена на топлинна енергия, с която ответникът се обогатил неоснователно за сметка на обедняването на ищеца за периода от 31.01.2019г. до 10.01.2022г., с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД и сумата 6,09 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на лихва върху главницата за цена на услугата дялово разпределение, с която ответникът се обогатил за сметка на обедняването на ищеца, за период от 31.01.2019г. до 10.01.2022г., с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД, кат неоснователни.

ОСЪЖДА "Л. 99" ЕООД, с ЕИК *****, да плати на "Т.С." ЕАД, с ЕИК *****, 66,17 лева, представляваща направени в производството по ч.гр.д. № 2182/ 2022г. по описа на Софийски районен съд, 170 състав, съобразно уважената част от исковете.и сумата 350,24 лева, представляваща направени в първоинстанционното производство разноси, съобразно уважената част от исковете, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК

Решението подлежи на обжалване в седмичен срок от връчването му пред Софийски градски съд,

Съдия при Софийски районен съд: _____